

ՁԵՐԲԱՋԱՏՈՒՄ

Իբրեւ հոգիներն այժմ՝ առասպելական
խորութեան մը մէջ՝ յուսահատութեամբ
ընկղմին մեր շուրջ,
եւ աշնանային անհանգստութեան մը դաշտանը կարն
իբր տըրտփիւնին, տենդահարումին
մէջ պարփակէ մեզ...

Գիտեմ, որ մեր մէջ ու մեզմով զեղուն,
պիտի բարձրանան բիրաւոր ձայներ —
դաշտանը կարի սարսըղանքներուն
եւ ընդհանրական քափահարումի
բոլոր ուրիշներուն հետ...

Մե՛նք, տառապեցանք կեանքով մ'ահաւոր ...
Մեր ուղեղին մէջ վառեց պատգամն իր
լիւսիփերն անեղ ...
Մե՛նք՝ տառապեցանք կեանքով մ'ահաւոր
եւ հովերու մեծ շաշումին յանձնած՝
եւ երկարէ խուլ շարժերու՝ հոգին մեր յաղթահարեալ:

Ո՛վ Գլուխիս,
կայմերը բաց են... կայմերն ըսպիտակ
ներկայի տենդին...
Բանաստեղծութիւնն է այստեղ ներկայ ...:

Քաղաքներէն բոլ ծըխանե՛ր անցնին
ու տարերքէն մութ,
հոգեկան խեղդում աշխարհներէն մեր —
Օ՛, պիտի այլեւս տենդահար հոգին մեր ձերբազատենք:
Ու փոշեբաքաւ մեր ոտներն անշեղ՝
իրականութեան այս ապառաժին
իբեմց վերջին, մե՛ծ գրքոհն արձակեն ...

Բայց, լըսէ՛,
վերջին յաղթահարումը ծանր է ու դժան
իրականութեան այս ապառաժին ...

Եւ ֆաղափներն այս, այս գետերն անգոյն՝
 (որ կը կրծոտեն արդ հիմերն անոնց),
 եւ ծառուղիներն այս
 պիտի սարսըռան ու արձագանգեն ներկայութիւնը
 փոքորիկներու :

Եւ մեծ առաւօտն եւ այգն ուշացող՝
 կը քաւալի ա՛լ հորիզոններէն ...
 Արշալոյսի մը ներկայութեանն ենք :

Եւ կ'ըսեմ, — պիտի տենդահար հոգին մեր վերածընի
 հազար գոյներով ու երազներու մեծ գինովութեամբ
 գո՛ն ու արնախայտ ...

Ո՛վ Գլոտիա .
 կայմերը բա՛ց են, կայմերն ըսպիտակ
 ներկայի տենդին ...
 Կապտըւած վագրի նայուածքը հերիք մ'ընեն օդին ...
 Կայմերը բաց են, կայմերն արշալին .
 Հորիզոնն ի գուր չէ որ կը բացուի ...

Եւ մեր փունփերուն զարկն աւելի հեշտ կը դառնայ արդէն
 նոր արշաւներու լոյսէ աւիշով :

— Ու մետաղներու պաղութեան մէջ այս
 Օ՛ տափութի՛ւնը նայուածքիդ հըգօր՝
 աչքերուս մէջ՝ հո՛ւր,
 եւ նոր հունձներու դաշտ մը տարփային ...:

— Ամբոխներուն հետ, ամբոխներէն վեր
 եւ անստուգութեան բոլոր դոներուն
 եւ աշնանային անհանգըստութեան դաշտերուն վըրայ
 պիտի տիրէ եւ տարածուի՛ ահա՛
 նառագայթով շեշտ եւ մե՛ր խկ կեանքով՝
 յեղակարծօրէն՝ շո՛ւնչը յաղթութեան :

ԲԻԻԶԱՆԴԻ ԹՕՓԱԼԵԱՆ